

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 29.10.2014
COM(2014) 666 final

2014/0308 (CNS)

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

**privind regimul de impozitare aferent taxelor de andocare în regiunile ultraperiferice
franceze**

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

Dispozițiile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) se aplică regiunilor ultraperiferice ale Uniunii. Cu toate acestea, regiunile ultraperiferice franceze sunt excluse din domeniul de aplicare teritorial al directivelor privind TVA și accizele.

Dispozițiile TFUE, în special articolul 110, nu autorizează în principiu nicio diferență de impozitare în regiunile ultraperiferice franceze între produsele locale și cele provenind din Franța metropolitană, din alte state membre sau din țări terțe. Cu toate acestea, articolul 349 din TFUE [fostul articol 299 alineatul (2) din Tratatul CE] prevede posibilitatea introducerii unor măsuri specifice în favoarea acestor regiuni, având în vedere existența unor handicapuri permanente care afectează situația economică și socială a regiunilor ultraperiferice. Aceste măsuri vizează diverse politici, între care și politica fiscală.

Taxa de andocare este un impozit indirect care se aplică livrărilor și importurilor de bunuri în regiunile ultraperiferice franceze. În principiu, aceasta se aplică în același mod produselor fabricate la nivel local și celor care nu sunt fabricate la nivel local (produse din Franța metropolitană, din celelalte state membre sau din țări terțe).

Cu toate acestea, Decizia 2004/162/CE a Consiliului din 10 februarie 2004 (astfel cum a fost modificată prin Decizia 2008/439/CE a Consiliului din 9 iunie 2008 și prin Decizia 448/2011/UE a Consiliului din 19 iulie 2011), adoptată în temeiul articolului 299 alineatul (2) din Tratatul CE, autorizează Franța să aplice, până la 1 iulie 2014, scutiri de la taxa de andocare sau reduceri ale taxei de andocare pentru anumite produse fabricate în regiunile ultraperiferice franceze (exceptând Saint-Martin). Anexa la decizia menționată cuprinde lista produselor pentru care se pot aplica scutirile sau reducerile fiscale. În funcție de produse, diferența de impozitare între produsele fabricate la nivel local și celelalte produse nu poate depăși 10, 20 sau 30 de puncte procentuale.

Aceste diferențe de impozitare au scopul de a compensa handicapurile de care suferă regiunile ultraperiferice și care se traduc printr-o creștere a costurilor de producție și, implicit, a prețurilor de cost ale produselor fabricate la nivel local. În lipsa unor măsuri specifice, produsele locale ar fi mai puțin competitive față de cele provenind din afară, chiar dacă se iau în calcul taxele de transport. În consecință, menținerea unei producții locale, ale cărei costuri de producție sunt mai ridicate, ar fi cu atât mai dificilă.

De asemenea, Decizia 2014/162/UE a Consiliului din 11 martie 2014 a extins aplicarea Deciziei 2004/162/CE a Consiliului la Mayotte, începând de la 1 ianuarie 2014, dată la care Mayotte a devenit o regiune ultraperiferică, și a definit produsele care pot face obiectul unei impozitări diferențiate în privința taxelor de andocare și în ce limite.

În sfârșit, pentru a permite Comisiei să finalizeze examinarea cererii Franței, Decizia 378/2014/UE a Consiliului din 12 iunie 2014 a prelungit cu șase luni durata aplicării Deciziei 2004/162/CE a Consiliului, până la 31 decembrie 2014 în loc de 1 iulie 2014.

Prezenta propunere are scopul de a prevedea cadrul juridic aplicabil pentru taxa de andocare începând de la 1 ianuarie 2015 și până la 31 decembrie 2020. Propunerea prelungește din nou cu șase luni Decizia 2004/162/CE, pentru a-i acorda Franței timpul să transpună în dreptul său național dispozițiile noii decizii a Consiliului și prevede noul cadru juridic aplicabil între 1 iulie 2015 și 31 decembrie 2020.

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

Decizia 2004/162/CE a Consiliului din 10 februarie 2004 (astfel cum a fost modificată prin Deciziile 2008/439/CE din 9 iunie 2008, 448/2011/UE din 19 iulie 2011, 2014/162/UE din 11 martie 2014 și 378/2014/UE din 12 iunie 2014 ale Consiliului), autorizează Franța să aplice, până la 31 decembrie 2014, scutiri de la taxa de andocare sau reduceri ale taxei de andocare pentru anumite produse fabricate în regiunile ultraperiferice franceze (exceptând Saint-Martin). Anexa la decizia menționată cuprinde lista produselor pentru care se pot aplica scutirile sau reducerile fiscale. În funcție de produse, diferența de impozitare între produsele fabricate la nivel local și celelalte produse nu poate depăși 10, 20 sau 30 de puncte procentuale.

Decizia 2004/162/CE expune motivele care au stat la baza adoptării măsurilor specifice: situarea la distanță mare față de continent, dependența în ceea ce privește materiile prime și energia, obligația constituirii unor stocuri mai mari, dimensiunea redusă a pieței locale combinată cu dezvoltarea slabă a activităților de export etc. Toate aceste handicapuri se traduc printr-o creștere a costurilor de producție și, implicit, a prețurilor de cost ale produselor fabricate la nivel local, care, în lipsa unor măsuri specifice, ar fi mai puțin competitive față de cele provenind din afară, chiar dacă se iau în calcul taxele de transport către DOM. În consecință, menținerea unei producții locale ar fi cu atât mai dificilă. Prin urmare, măsurile specifice prevăzute în Decizia 2004/162/CE au fost concepute în scopul consolidării industriei locale prin ameliorarea competitivității acesteia.

Autoritățile franceze consideră că handicapurile de care suferă regiunile ultraperiferice franceze persistă și au adresat Comisiei Europene mai multe scrisori, între 25 ianuarie și 7 iunie 2013, prin care au solicitat menținerea și după 1 iulie 2014, până la 31 decembrie 2020, a unui regim de impozitare diferențiată similar celui existent în prezent. Autoritățile franceze subliniază că handicapurile enumerate anterior au un caracter permanent, că regimul de impozitare prevăzut în Decizia 2004/162/CE a Consiliului a permis menținerea și, în anumite cazuri, dezvoltarea producțiilor locale și nu a constituit un venit pentru întreprinderile beneficiare, în măsura în care, la nivel global, importurile de produse supuse unei impozitări diferențiate au continuat să crească.

Examinarea listelor de produse în cazul cărora autoritățile franceze doresc să aplice o impozitare diferențiată a necesitat un proces îndelungat care a presupus verificarea, pentru fiecare produs, a faptului dacă o impozitare diferențiată este justificată și proporționată, asigurându-se în același timp că o astfel de impozitare diferențiată nu aduce atingere integrității și coerenței ordinii juridice a Uniunii, inclusiv pieței interne și politicilor comune.

Acest proces a fost foarte îndelungat, ca urmare a numărului ridicat de produse vizate (mai multe sute) și a cantității de informații care au trebuit să fie colectate cu privire la structura piețelor produselor vizate: existența unei producții locale, existența unor „importuri” semnificative (inclusiv din Franța metropolitană și din alte state membre) care ar putea compromite menținerea producției locale, absența unui monopol sau a unui cvasimonopol al producției locale, justificarea costurilor de producție suplimentare care creează handicapuri produselor locale în comparație cu produsele „importate”, verificarea cu scopul de a se asigura că o impozitare diferențiată nu ar fi incompatibilă cu alte politici ale Uniunii.

Astfel, absența unei producții locale obligate la plata taxei de andocare face inutilă înscrierea pe liste a unor produse care ar putea face obiectul unei impozitări diferențiate. În ceea ce privește definirea produselor care fac obiectul unei producții locale, au fost reținute în general pozițiile cele mai precise cu putință din nomenclatura combinată vamală. Cu toate acestea, în unele cazuri și pentru produsele care figurează pe listele actuale ale produselor care pot face

obiectul unei impozitări diferențiate, au fost reținute pozițiile cu patru cifre din nomenclatura vamală atunci când nu a fost posibil să se obțină pozițiile vamale mai precise care conțin mai mult de patru cifre. În acest caz, este posibil ca pozițiile vamale din patru cifre care au fost reținute să acopere marginal produse pentru care nu există producție locală.

În ceea ce privește evaluarea costurilor de producție suplimentare pe care impozitarea diferențiată are scopul de a le compensa, autoritățile franceze au furnizat, pentru fiecare produs sau pentru fiecare grup de produse, atunci când mai multe produse au costuri de producție similare, o evaluare a costurilor de producție suplimentare suportate de întreprinderile locale, după caz: cheltuieli de aprovizionare, salarii, cost energetic mai ridicat, cost financiar ca urmare a unor stocuri mai importante, cheltuieli de întreținere mai ridicate, subutilizarea echipamentelor de producție, cheltuieli financiare mai mari. S-a verificat dacă aceste costuri suplimentare calculate nu erau inferioare diferenței de impozitare solicitate de autoritățile franceze.

Propunerea de decizie a Consiliului prevede, la fel ca și Decizia 2004/162/CE a Consiliului, autorizarea Franței de a aplica, până la 31 decembrie 2020, scutiri de la taxa de andocare sau reduceri ale taxei de andocare pentru anumite produse fabricate în regiunile ultraperiferice franceze (exceptând Saint-Martin). Anexa la decizia menționată cuprinde lista produselor pentru care se pot aplica scutirile sau reducerile fiscale. În funcție de produse, diferența de impozitare între produsele fabricate la nivel local și celelalte produse nu poate depăși 10, 20 sau 30 de puncte procentuale. Partea A din anexă enumeră produsele pentru care diferența de impozitare nu poate depăși 10 puncte procentuale, partea B cele pentru care diferența de impozitare nu poate depăși 20 de puncte procentuale și, în sfârșit, partea C cele pentru care diferența de impozitare nu poate depăși 30 de puncte procentuale.

Produsele care figurează în anexă sunt, în majoritate, aceleași ca cele care figurează în anexa la Decizia 2004/162/CE a Consiliului. Cu toate acestea, reexaminarea completă a listelor a condus la retragerea unui număr de produse pentru care nu există sau nu mai există o producție locală. Dimpotrivă, pe listele de produse au fost adăugate produse care nu figurau în Decizia 2004/162/CE, dar pentru care a început o producție nouă sau s-a dezvoltat o producție. În sfârșit, unele produse au fost menținute pe liste, dar diferența de impozitare autorizată este modificată ascendent (de exemplu, trecere de la partea A la partea B din anexă) sau descendent (de exemplu trecere de la partea C la partea B din anexă) pentru a ține cont de evoluția costurilor suplimentare. Conform mecanismului actual, micii producători locali care realizează o cifră de afaceri anuală mai mică de 550 000 EUR pot fi scutiți de plata taxei de andocare. Franța și-a exprimat dorința de a reduce acest prag de scutire la 300 000 EUR. Cu toate acestea, pentru a însoți scăderea pragului privind obligația de plată a taxei de andocare, Franța a dorit, de asemenea, să simplifice condițiile de scutire a întreprinderilor a căror cifră anuală a afaceri este mai mică de 300 000 EUR. În mecanismul propus, operatorii a căror cifră de afaceri anuală este inferioară acestui prag nu ar fi obligați la plata taxei de andocare. În schimb, aceștia nu ar putea să deducă valoarea acestei taxe plătite în amonte. Prin urmare, mecanismul este similar celui existent, în materie de TVA, în regimul special aplicat întreprinderilor mici, prevăzut la articolul 282 și următoarele din Directiva 2006/112/CE din 28 noiembrie 2006 privind TVA. În consecință, un astfel de mecanism nu pare criticabil. În cazul de față, Franța ar aplica scutirile de la taxă sau reducerile de taxă menționate la articolul 1 din propunere tuturor operatorilor a căror cifră de afaceri anuală este mai mare sau egală cu 300 000 EUR.

Coerența cu normele politicii agricole a condus la înlăturarea aplicării unei diferențe de impozitare pentru toate produsele alimentare care beneficiază de ajutoarele prevăzute în capitolul III din Regulamentul (UE) nr. 228/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 martie 2013 privind măsurile specifice din domeniul agriculturii în favoarea regiunilor

ultraperiferice ale Uniunii, în special în cadrul regimului specific de aprovizionare. Această măsură are rolul de a împiedica situația ca efectul ajutoarelor financiare agricole acordate de regimul specific de aprovizionare să fie anulat sau redus de o impozitare mai mare a produselor subvenționate în ceea ce privește taxa de andocare. În acest scop, autoritățile franceze și-au dat acordul pentru a fi retrase din listele de produse care pot face obiectul unei impozitări diferențiate toate produsele pentru care aplicarea unui regim special de aprovizionare va fi solicitată pentru anul 2015.

Obiectivele de sprijin pentru dezvoltarea socio-economică a departamentelor franceze de peste mări, prevăzute deja în Decizia 2004/162/CE, sunt confirmate de cerințele legate de scopul taxei. Constituie o obligație legală ca veniturile provenite din această taxă să fie integrate în resursele regimului economic și fiscal al departamentelor franceze de peste mări și utilizate pentru o strategie de dezvoltare economică și socială a departamentelor franceze de peste mări, care implică o contribuție la promovarea activităților locale.

Propunerea prevede prelungirea, timp de încă șase luni, până la 30 iunie 2015, a perioadei de aplicare a Deciziei 2004/162/CE. Această măsură va oferi Franței timpul necesar pentru a transpune în dreptul său național dispozițiile noii decizii a Consiliului.

Durata noului mecanism este stabilită la cinci ani și șase luni. Cu toate acestea, rezultatele sale vor trebui evaluate. Prin urmare, autoritățile franceze vor trebui să prezinte Comisiei, până cel târziu la 31 decembrie 2017, un raport privind aplicarea regimului de impozitare instituit, pentru a verifica impactul măsurilor luate și contribuția acestora la promovarea sau la menținerea activităților economice locale, având în vedere handicapurile care afectează regiunile ultraperiferice, precum și pentru a verifica dacă avantajele fiscale acordate de Franța pentru produsele fabricate la nivel local sunt încă necesare și proporționale. Pe baza raportului respectiv, Comisia va prezenta Consiliului un raport și, dacă va fi cazul, o propunere având ca scop adaptarea dispozițiilor prezentei decizii pentru a ține cont de constatările realizate.

Pentru a preveni un vid juridic, prezenta decizie se aplică începând de la 1 iulie 2015.

Decizia Consiliului nu aduce atingere eventualei aplicări a articolelor 107 și 108 din tratat.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

Rezumatul măsurilor propuse

Autorizarea Franței de a aplica scutiri de la taxa de andocare sau reduceri ale taxei de andocare pentru unele produse fabricate la nivel local în regiunile ultraperiferice franceze Guadelupa, Guyana, Martinica, Mayotte și Réunion.

Temeiul juridic

Articolul 349 din TFUE.

Principiul subsidiarității

Numai Consiliul are autoritatea de a adopta, în temeiul articolului 349 din TFUE, măsuri specifice în favoarea regiunilor ultraperiferice, având ca scop, în special, să prevadă condițiile de aplicare în aceste regiuni a tratatelor, inclusiv a politicilor comune, dată fiind existența unor handicapuri permanente care afectează situația economică și socială a regiunilor ultraperiferice.

Prin urmare, propunerea respectă principiul subsidiarității.

Principiul proporționalității

Propunerea respectă principiul proporționalității din următoarele motive.

Propunerea vizează doar produse pentru care au fost aduse dovezi în ceea ce privește costurile suplimentare suportate pentru produsele fabricate la nivel local.

De asemenea, diferența maximă de impozitare propusă pentru fiecare produs care face obiectul prezentei propuneri este limitată la strictul necesar legat de costurile suplimentare suportate de fiecare producție locală vizată. Astfel, sarcina fiscală asupra produselor importate în regiunile ultraperiferice franceze nu depășește strictul necesar pentru compensarea competitivității mai slabe a produselor fabricate la nivel local.

Alegerea instrumentelor

Instrumentul propus: decizie a Consiliului.

Alte instrumente nu ar fi adecvate din următorul motiv:

derogările acordate în temeiul articolului 349 din TFUE sunt prevăzute în decizii ale Consiliului.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului Uniunii Europene.

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

privind regimul de impozitare aferent taxelor de andocare în regiunile ultraperiferice franceze

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 349,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European¹,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

- (1) Dispozițiile tratatului, care se aplică regiunilor ultraperiferice ale Uniunii din care fac parte departamentele franceze de peste mări (*départements français d'outre-mer* – DOM), nu autorizează în principiu nicio diferență de impozitare între produsele locale și cele provenind din Franța metropolitană sau din alte state membre. Cu toate acestea, articolul 349 din tratat prevede posibilitatea introducerii unor măsuri specifice în favoarea acestor regiuni, având în vedere existența unor handicapuri permanente care afectează situația economică și socială a regiunilor ultraperiferice.
- (2) În consecință, ar trebui adoptate măsuri specifice în vederea stabilirii condițiilor de aplicare a tratatului în aceste regiuni. Aceste măsuri trebuie să țină seama de caracteristicile și de constrângerile speciale din aceste regiuni, însă fără a afecta integritatea și coerența ordinii juridice a Uniunii, inclusiv în ceea ce privește piața internă și politicile comune. Handicapurile de care suferă regiunile ultraperiferice ale Uniunii sunt menționate la articolul 349 din tratat: situarea la distanță mare față de continent, dependența în ceea ce privește materiile prime și energia, obligația constituirii unor stocuri mai mari, dimensiunea redusă a pieței locale combinată cu dezvoltarea slabă a activităților de export etc. Toate aceste handicapuri se traduc printr-o creștere a costurilor de producție și, implicit, a prețurilor de cost ale produselor fabricate la nivel local, care, în lipsa unor măsuri specifice, ar fi mai puțin competitive față de cele provenind din afară, chiar dacă se iau în calcul taxele de transport către DOM. În consecință, menținerea unei producții locale ar fi cu atât mai dificilă. Din acest motiv, este necesar să se ia măsuri specifice pentru a consolida industria locală, ameliorând competitivitatea acesteia. Până la 31 decembrie 2014, în vederea restabilirii competitivității produselor fabricate la nivel local, Decizia 2004/162/CE a Consiliului autorizează Franța să aplice scutiri de la taxa de andocare sau reduceri ale taxei de andocare pentru unele produse fabricate în regiunile ultraperiferice Guadelupa, Guyana, Martinica, Réunion și, de la 1 ianuarie 2014, Mayotte. Anexa la decizia menționată cuprinde lista produselor pentru care se pot

¹ JO C , , p. .

aplica scutirile sau reducerile fiscale. În funcție de produse, diferența de impozitare între produsele fabricate la nivel local și celelalte produse nu poate depăși 10, 20 sau 30 de puncte procentuale.

- (3) Franța a solicitat menținerea, începând de la 1 ianuarie 2015, a unui mecanism similar celui conținut în Decizia 2004/162/CE. Ea subliniază că handicapurile enumerate anterior au un caracter permanent, că regimul de impozitare prevăzut în Decizia 2004/162/CE a Consiliului a permis menținerea și, în anumite cazuri, dezvoltarea producțiilor locale și nu a constituit un venit pentru întreprinderile beneficiare, în măsura în care, la nivel global, importurile de produse supuse unei impozitări diferențiate au continuat să crească.
- (4) În acest sens, Franța a comunicat Comisiei, pentru fiecare dintre regiunile ultraperiferice vizate (Guadelupa, Guyana, Martinica, Mayotte și Réunion), cinci serii de liste de produse pentru care intenționează să aplice o impozitare diferențiată, de 10, de 20 sau de 30 de puncte procentuale, în funcție de faptul dacă acestea sunt sau nu produse la nivel local. Regiunea ultraperiferică franceză Saint Martin nu este vizată.
- (5) Prezenta decizie pune în aplicare dispozițiile articolului 349 din tratat și autorizează Franța să aplice o impozitare diferențiată produselor pentru care s-a dovedit, în primul rând, existența unei producții locale, în al doilea rând, existența unor importuri semnificative de mărfuri (inclusiv provenind din Franța metropolitană și din alte state membre) care pot compromite menținerea producției locale și, în cele din urmă, existența unor costuri suplimentare care cresc prețurile de cost ale producției locale în comparație cu producția produselor provenind din străinătate și subminează competitivitatea produselor fabricate la nivel local. Diferența de impozitare autorizată nu ar trebui să depășească costurile suplimentare dovedite. Aplicarea acestor principii va permite punerea în aplicare a dispozițiilor articolului 349 din tratat, fără a depăși ceea ce este necesar și fără a crea avantaje nejustificate pentru producțiile locale, pentru a nu aduce atingere integrității și coerenței ordinii juridice a Uniunii, inclusiv pentru a proteja concurența nedenaturată pe piața internă și politicile în materie de ajutoare de stat.
- (6) Pentru a simplifica obligațiile întreprinderilor mici, scutirile de la taxă sau reducerile taxei vizează toți operatorii a căror cifră de afaceri anuală este mai mare sau egală cu 300 000 EUR. În ceea ce privește operatorii a căror cifră de afaceri anuală este inferioară acestui prag, aceștia nu sunt supuși obligației de a plăti taxa de andocare dar, în schimb, nu pot să deducă valoarea acestei taxe suportată în amonte.
- (7) De asemenea, coerența cu dreptul comunitar conduce la înlăturarea aplicării unei diferențe de impozitare pentru produsele alimentare care beneficiază de ajutoarele prevăzute în capitolul III din Regulamentul (UE) nr. 228/2013 al Parlamentului European și al Consiliului². Această dispoziție are rolul de a împiedica situația în care efectul ajutoarelor financiare agricole acordate de regimul specific de aprovizionare ar fi anulat sau redus de o impozitare mai mare a produselor subvenționate în ceea ce privește taxa de andocare.
- (8) Obiectivele de sprijin pentru dezvoltarea socio-economică a departamentelor franceze de peste mări, prevăzute deja în Decizia 2004/162/CE, sunt confirmate de cerințele legate de scopul taxei. Constituie o obligație legală ca veniturile provenite din această

² Regulamentul (UE) nr. 228/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 martie 2013 privind măsurile specifice din domeniul agriculturii în favoarea regiunilor ultraperiferice ale Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 247/2006 al Consiliului (JO L 78, 20.3.2013, p. 23).

taxă să fie integrate în resursele regimului economic și fiscal al departamentelor franceze de peste mări și utilizate pentru o strategie de dezvoltare economică și socială a departamentelor franceze de peste mări, care implică o contribuție la promovarea activităților locale.

- (9) Este necesară prelungirea cu șase luni, până la 30 iunie 2015, a perioadei de aplicare a Deciziei 2004/162/CE. Acest termen va permite Franței să transpună prezenta decizie în dreptul său național.
- (10) Durata regimului este fixată la cinci ani și șase luni, până la 31 decembrie 2020, dată care corespunde și sfârșitului aplicării orientărilor actuale în materie de ajutoare de stat cu finalitate regională. Cu toate acestea, va fi necesară o evaluare prealabilă a rezultatelor aplicării acestui regim. În consecință, până cel târziu la 31 decembrie 2017, Franța va prezenta un raport privind punerea în aplicare a regimului de impozitare instituit, pentru a evalua impactul măsurilor luate și contribuția acestora la menținerea, la promovarea și la dezvoltarea activităților economice locale, având în vedere handicapurile care afectează regiunile ultraperiferice. Raportul va avea în special scopul de a verifica dacă avantajele fiscale acordate de Franța pentru produsele fabricate la nivel local nu depășesc strictul necesar și dacă aceste avantaje sunt încă necesare și proporționale. În plus, raportul va trebui să conțină o analiză a impactului regimului instituit în ceea ce privește nivelul prețurilor în regiunile ultraperiferice franceze. Pe baza raportului respectiv, Comisia va prezenta Consiliului un raport și, dacă va fi cazul, o propunere având ca scop adaptarea dispozițiilor prezentei decizii pentru a ține cont de constatările realizate.
- (11) Este necesar ca prezenta decizie să se aplice începând de la 1 iulie 2015, pentru a preveni orice vid juridic.
- (12) Prezenta decizie nu aduce atingere eventualei aplicări a articolelor 107 și 108 din tratat,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

1. Prin derogare de la articolele 28, 30 și 110 din tratat, Franța este autorizată, până la 31 decembrie 2020, să aplice scutiri de la taxa de andocare sau reduceri ale taxei de andocare pentru produsele incluse în anexă care sunt fabricate la nivel local în Guadelupa, în Guyana, în Martinica, în Mayotte și în Réunion, ca regiuni ultraperiferice în sensul articolului 349 din tratat.

Aceste scutiri sau reduceri trebuie să facă parte din strategia de dezvoltare economică și socială a regiunilor ultraperiferice vizate, ținând cont de cadrul comunitar al acesteia, și să contribuie la promovarea activităților locale, fără a fi totuși de natură să afecteze în mod negativ condițiile schimburilor comerciale într-o măsură care contravine interesului comun.
2. În comparație cu ratele de impozitare aplicate produselor similare care nu provin din regiunile ultraperiferice vizate, aplicarea scutirilor totale sau a reducerilor menționate la alineatul (1) nu poate duce la diferențe de peste:
 - (a) zece puncte procentuale pentru produsele menționate în partea A din anexă;
 - (b) douăzeci de puncte procentuale pentru produsele menționate în partea B din anexă;

(c) treizeci de puncte procentuale pentru produsele menționate în partea C din anexă.

Franța se angajează ca scutirile sau reducerile aplicate produselor menționate în anexă să nu depășească procentul care este strict necesar pentru menținerea, promovarea și dezvoltarea activităților locale.

3. Franța aplică scutirile de taxă sau reducerile de taxă menționate la cele două alineate precedente operatorilor a căror cifră de afaceri anuală este mai mare sau egală cu 300 000 EUR. Toți operatorii a căror cifră de afaceri anuală este inferioară acestui prag nu sunt obligați la plata taxei de andocare.

Articolul 2

Autoritățile franceze aplică produselor care au beneficiat de regimul specific de aprovizionare prevăzut în capitolul III din Regulamentul (UE) nr. 228/2013 același regim de impozitare ca și cel care se aplică produselor fabricate la nivel local.

Articolul 3

Franța notifică imediat Comisiei regimurile de impozitare menționate la articolul 1.

Franța prezintă Comisiei, până cel târziu la 31 decembrie 2017, un raport privind punerea în aplicare a regimului de impozitare menționat la articolul 1, indicând impactul măsurilor luate și contribuția acestora la menținerea, la promovarea și la dezvoltarea activităților economice locale, având în vedere handicapurile care afectează regiunile ultraperiferice.

Pe baza raportului respectiv, Comisia prezintă Consiliului un raport și, dacă este cazul, o propunere.

Articolul 4

La articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2004/162/CE, astfel cum a fost modificată prin Decizia 378/2014/UE din 12 iunie 2014, data de „31 decembrie 2014” este înlocuită cu data de „30 iunie 2015”.

Articolul 5

Articolele 1-3 se aplică de la 1 iulie 2015.

Articolul 4 se aplică de la 1 ianuarie 2015.

Articolul 6

Prezenta decizie se adresează Republicii Franceze.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Consiliu
Președintele*